

Druga nagrada Natječaja *Mali Marulić*, 2012.

Kristina Gavran

DJEČAK KOJI JE TRAŽIO ZMAJA

Likovi:

DOMINIK, dječak

DJED

ZMAJ OD PAPIRA

OBLAK

BALON

PASTIR

STRAŠILO

ZBOR SUNCOKRETA

VJETAR

MARIJA, djevojčica

Scena 1.

(Dječak Dominik trči prema kolibi na vrhu brda u kojoj živi sa svojim djedom.)

DOMINIK: Djede! Djede! Pobjegao je! Još jedan je pobjegao!

DJED: Zar već? Nije te bilo ni pola sata.

DOMINIK: Malo smo razgovarali, vijorio se na vjetru, a onda se otrgnuo iz moje ruke.

DJED: Morat ćeš ga drugi put čvršće držati. Ili konac zaveži za kamen kako ti zmaj ne bi pobjegao.

DOMINIK: Hoćeš li mi napraviti novog zmaja?

DJED: Moram provjeriti imam li dovoljno papira. Ovo ti je već deseti zmaj ovog tjedna.

DOMINIK: Što mogu kad je vjetar u brdima prejak. Molim te, napravi mi novog zmaja da mogu s njime razgovarati.

DJED: Dominik... Previše govoriš s papirnatim zmajevima. Trebaš potražiti prave prijatelje; dječake i djevojčice kao što si ti.

DOMINIK: Na našem brdu nitko ne živi.

DJED: Znam. No, iduće godine krenut ćeš i u školu, a škola je u selu.

DOMINIK: Mene to ne zanima! Dobro mi je ovdje s tobom.

DJED: Naviknuo si na tišinu.

DOMINIK: Kako tebi tišina ne smeta?

DJED: Ja sam već star, a stari ljudi vole osamu.

DOMINIK: Što je to osama?

DJED: Osama je ova moja kuća u brdima, usred šume i livada. Brdo na koje rijetko dolaze ljudi. Tu mogu biti sam, daleko od svih.

DOMINIK: Ali nisi sam, ja sam tu kraj tebe.

DJED: Da, no vrijeme je da se vratiš među ljude. Da naučiš igrati se s drugom djecom.

DOMINIK: Ne želim se igrati s drugom djecom! Meni je dobro s mojim zmajevima.

DJED: Možda i netko od te djece voli zmajeve od papira.

DOMINIK: Hoćeš li mi napraviti zmaja ili nećeš? Sunce će se uskoro spustiti za planinu.

DJED: Dobro, napraviti ću ti zmaja. Ali, Dominik, slušaj me dobro! Nikad ne znaš kad ću ti izraditi posljednjeg zmaja. Dobro ga čuvaj.

DOMINIK: Posljednjeg? Zašto?

DJED: Ruke mi drhte, sve slabije vidim. Star sam. Vrijeme je da netko drugi nauči izrađivati zmajeve umjesto mene.

DOMINIK: Djede, a gdje si ti naučio praviti zmajeve?

DJED: Na istoku... Daleko.

DOMINIK: Koliko daleko?

DJED: U Kini.

DOMINIK: U Kini? Ja sam mislio da si ti oduvijek živio ovdje u šumi.

DJED: Kad sam bio mlad, puno sam putovao. Putovanja su važna. Susrećeš zanimljive ljude, vidiš krajeve koje nikada ne bi vidio da si ostao na istome mjestu.

DOMINIK: Meni je ovdje sasvim dobro.

DJED: Dominik, ja ću jednoga dana otići, a ti ćeš se morati vratiti među ljude.

DOMINIK: Ne želim. Što bih radio među njima?

DJED: Što god radio, neka to bude nešto što će uveseljavati tebe i ljude oko tebe. Donesi mi papir i drvene letvice.

DOMINIK: I ljepilo!

DJED: Nisi zaboravio. Napraviti ću ti najljepšeg i najvećeg zmaja od papira. Zmaja koji će čuvati tajnu jednoga dana kad mene ne bude.

DOMINIK: Kako to misliš?

DJED: Za danas je dosta pitanja. Pođi na spavanje, sutra ćemo opet razgovarati.

Scena 2.

(Dominik pušta zmaja na vjetru.)

DOMINIK: Uhvatio si dobar vjetar. Ti si najbolji zmaj kojeg mi je Djed napravio! Najviše letiš, skoro si među oblacima. Eto, odlično se zabavljamo. Pa sad ti reci da nam je potreban netko drugi! Uostalom, kako bi se zmaj puštao u paru? Koliko ja vidim, samo jedna ruka može držati uzicu zmaja. Bravo! Još jedan salto. Kad bi te barem svi vidjeli kako letiš na vjetru, kao pravi akrobat. Znaš, i ja sam nekad živio u gradu, s roditeljima. Ali bio sam tako malen da se toga ne sjećam. Roditelji su mi umrli i sve čega se sjećam je Djed koji me primio u svoju kolibu na vrhu planine. I onda mi je izrađivao zmajeve kako bih imao prijatelje. Hej! Zmaju, čuješ li ti mene tamo visoko? Otišao si malo predaleko, pazi da te vjetar ne odnese.

(Vjetar glasno zapuše, vuče zmaja iz Dominikovih ruku.) Hej! Stani! Hej! Vjetre, ostavi mog zmaja! Vрати se! Vрати se! Imam ti još toliko toga ispričati.

(Dominik trči natrag prema kolibi.)

DOMINIK: Djede! Djede! Pobjegao je! I ovaj zmaj mi je pobjegao! Djede?

(Dominik zaviruje, ali Djeda nigdje nema.)

DOMINIK: Gdje si se sakrio? Zmaj je otišao s vjetrom. Djede?

(Dominik plače.)

DOMINIK: Zašto si me ostavio?

OBLAK: Dominik, hej, nemoj plakati.

DOMINIK: Tko je to?

OBLAK: Pogledaj gore.

DOMINIK: Oblak koji govori?

OBLAK: Neka te to ne zbunjuje. Poslao me tvoj djed.

DOMINIK: Vidio si ga? Zašto me ostavio samog?

OBLAK: Nije te ostavio. Slušaj me, tvoj djed je među oblacima i poslao me da ti poručim kako ćeš proživjeti bajkovitu pustolovinu.

DOMINIK: Pustolovinu?

OBLAK: Zato se nemoj čuditi oblacima koji govore ili suncokretima koji plešu suncu.

DOMINIK: Ništa te ne razumijem.

OBLAK: Prije odlaska, Djed ti je napravio najljepšeg zmaja za prijatelja.

DOMINIK (*kroz plač*): Vjetar mi je oteo posljednjeg zmaja.

OBLAK: Nemoj plakati.

OBLAK: Vrijeme je da se spustiš niz planinu, do grada. Ali prvo moraš pronaći zmaja. To je dar koji ti je Djed ostavio u naslijeđe.

DOMINIK: Sam? Ali kako ću?

OBLAK: Ne boj se. Djed ti je poslao još jednog nebeskog pomagača.

DOMINIK: Gdje je?

OBLAK: Strpljenja. Uskoro će doći. Sretno u pustolovini!

(Oblak odlazi.)

DOMINIK: Lako je reći: *Sretno u pustolovini!* Kamo da krenem? Kako ću sam?

(Na nebu se pojavi Balon.)

BALON: Upomoć! Upomoć! Hej ti! Uhvati me!

DOMINIK: Tko je to?

BALON: Ja! Pogledaj gore, prema nebu. Tu sam. Uhvati me. Vjetar me nosi. Ispruži ruku. Još malo!

(Dominik hvata Balon i čvrsto ga drži.)

DOMINIK: Tko si ti?

BALON: Ja sam Balon.

DOMINIK: Zašto letiš naokolo?

BALON: Kakvo pitanje! Kao da sam ja htio odletjeti. Vjetar me oteo djevojčici Mariji.

DOMINIK: Vjetar te oteo?

BALON: Pravi kradljivac! Misli da je baš zabavno igrati se sa mnom!

DOMINIK: I meni je vjetar oteo zmaja od papira.

BALON: Hvala što si me uhvatio. Tko zna kamo bi me odnio.

DOMINIK: Jesi li vidio mog zmaja?

BALON: Nisam. Samo oblake i polja pšenice, ovce, planine, potoke i jezera. Lijepo je ovdje.

DOMINIK: A odakle si ti došao?

BALON: Iz sela. Hoćeš li me, molim te, vratiti Mariji? Treća kuća u selu, s plavim prozorima.

DOMINIK: Vratit ću te, ali prvo moram pronaći zmaja.

BALON: A kamo je otišao?

DOMINIK: Kad bih barem znao.

BALON: Najbolje da odmah kreneš. Evo, ja ću ići s tobom.

DOMINIK: Učinio bi to za mene?

BALON: Mi baloni se ne bojimo putovanja. Uostalom, moram se vratiti Mariji.

DOMINIK: Dobro! Krenimo.

Scena 3.

(Dominik hoda po livadama, Balon leti i oduševljeno govori.)

BALON: Ovo je prava pustolovina! Osjećam se kao vitez u bajci. Zapravo, ti si hrabri vitez, a ja tvoj vjerni pomagač koji te spašava kad si u nevolji. Zajedno hrabro prelazimo sedam brda i sedam dolina. U potrazi za zmajem!

DOMINIK: Ti baš nikad ne prestaješ govoriti?

BALON: A što bismo radili na dugom putovanju? Kratim ti vrijeme.

DOMINIK: Kad ćemo konačno stići?

BALON: Kakvo besmisleno pitanje! Kad pustolovina završi. Ovo je tako uzbudljivo! Nisam se nikad nadao da ću ja, običan balon, postati tako važan lik! Da ću doživjeti takvu pustolovinu...

DOMINIK: Ma koju pustolovinu! Hodamo već satima, a ti brbljaš bez prestanka.

BALON: Samo čekaj. Prvo moramo naići na mudrog starca, čarobnjaka koji će nas

uputiti dalje. Zatim moraš pobijediti čudovište, spasiti lijepu princezu...

DOMINIK: Kakva čudovišta, kakve princeze! Ti si čitao malo previše knjiga.

BALON: Zbilja? A tko sjedi tamo? Mudri starac! Baš kao što sam rekao.

DOMINIK: Gdje?

BALON: Eno, pogledaj malo bolje. Ispod onog drveta.

DOMINIK: Doista! Možda on zna gdje je vjetar sakrio mog zmaja. Požurimo.

BALON: Hej! Oprezno! Nemoj tako brzo trčati. Zaplest ću se u grane drveta i probušit će me. Jao.

DOMINIK: Oprosti. Pritegnut ću konopac.

(Dominik i Balon dolaze do Pastira koji mirno sjedi pod drvetom i gricka vlat trave. Ima brkove i dugu bradu od kukuruza.)

PASTIR: Dobar dan. Kojim poslom dolazite?

BALON *(Dominiku):* Pusti mene da govorim. *(Pastiru, uzvišenim glasom.)* Ooo, mudri starče, ooo ti mudracu veliki, ooo ti najveći među mudracima, starješinama...

PASTIR: Kome ti to?

BALON: Oooo...

DOMINIK: Dosta, dosta. Moj se prijatelj malo zanio.

BALON: Rekao sam ti da šutiš! Sve ćeš pokvariti. Mudraci znaju biti prilično tašti.

PASTIR: Koji mudraci?

BALON: Oooo, preveliki mudraci s dugom bradom koja je dokaz njihove mudrosti i pameti.

PASTIR: Ova brada? *(Kroz smijeh.)* Ali to su obični brkovi od kukuruza. Evo, pogledaj. Oguliš kukuruz i s klipa uzmeš ove vlati. I napraviš si lijepu bradu i brkove.

BALON: Varalice! Zašto se pretvaraš da si mudrac, kad si pastir!

PASTIR: Ma čekaj malo! Tko se tu pretvara? Nisam ja kriv što ti misliš da brkovi i brada čine mudraca.

BALON: A zašto ih onda nosiš?

PASTIR: Zabavljam se. Kratim vrijeme dok čuvam ovce.

BALON: Krasno! Običan pastir nas je lijepo nasanjkao.

DOMINIK: Kako nasanjkao? Pa ovdje nema snijega.

BALON (*Dominiku*): No, ti sigurno nisi mudrac! Kakav snijeg usred ljeta! To se samo tako kaže. Idemo!

PASTIR: Čekajte! A zašto uopće tražite mudraca?

BALON: Što te briga! Ti nisi taj kojeg tražimo pa ti ne moramo odgovarati na pitanja.

PASTIR: Oho! Balon koji se malo previše napuhnuo.

BALON: Jesi li ti to mene nazvao umišljenim?

PASTIR: Upravo tako! Balonko umišljenko.

BALON: Ma hej, ti!

PASTIR: Pazi, puknut ćeš od bijesa.

DOMINIK: Nemojte se svađati.

BALON: Molim?

DOMINIK: Nemojte se svađati. To nije lijepo.

PASTIR: Tko kaže da ja nisam mudar samo zato što sam pastir?

DOMINIK: Ima pravo. Možemo i njega pitati za savjet.

BALON: Ja sam htio upoznati pravog pravcatog mudraca.

PASTIR: Zašto?

BALON: Jer u svakoj priči postoji jedan mudrac.

PASTIR: Baš ti i nije neki razlog.

BALON (*ljutito*): Opet počinješ!

PASTIR: Oprosti. No, mogu li vam kako pomoći?

BALON: Tražimo jednog zmaja.

PASTIR: Zmaja?

DOMINIK: Od papira.

PASTIR: Aha! Nisam ga vidio.

BALON: Odlutao je.

DOMINIK: Zapravo, Vjetar ga je oteo.

BALON: Tako je! Tražimo tog vjetra kradljivca! Ali ne znamo na koju je stranu otišao. Kako pronaći vjetar?

PASTIR: E pa pitate pravu osobu! Ako se mi pastiri u nešto razumijemo, onda su to ovce, drvene frulice i puhanje vjetra.

BALON: Doista?

PASTIR: Za vjetar sam pravi stručnjak, ili mudrac, kako već želite.

DOMINIK: Kamo trebamo ići?

PASTIR: Kamo vas vjetar nosi. Dovoljno je da pogledaš u Balon. Drži ga čvrsto na špagici, a on će letjeti pred tobom nošen vjetrom i zajedno ćete pronaći zmaja. U onom smjeru u kojem Balon ide, znači da u tom smjeru vjetar puše!

BALON: Genijalno!

DOMINIK: Hvala ti, Pastiru.

PASTIR: Sretno!

Scena 4.

(Dominik i njegov prijatelj Balon nastavljaju put.)

BALON: Tko bi rekao da se u pastiru može skrivati mudrac! I kako je samo u meni prepoznao taj veliki talent! Ja sam tvoj vodič, putokaz, tvoja zvijezda, tvoj znak na nebu bez kojeg ne možeš...

DOMINIK: Dobro, dobro, shvatio sam.

BALON: Otpusti malo tu špagicu, previše me povlačiš prema zemlji.

DOMINIK: Ne budem li te dovoljno čvrsto držao, vjetar će te odnijeti. I što bismo onda? Koliko si ti potreban meni, toliko sam ja potreban tebi.

BALON: Nama balonima je važno da smo važni. Inače bismo se ispuhnuti.

(Šutnja.)

BALON: Oprosti ako previše govorim.

(Šutnja.)

BALON: A zašto ti ne počneš neku temu?

DOMINIK: Ne znam kako.

BALON: Možeš me nešto pitati.

DOMINIK: Što?

BALON: To ti i nije neko pitanje!

DOMINIK: Ja ne znam postavljati pitanja.

BALON: Tebi se baš sve mora objašnjavati! Dobro, pa kako razgovaraš s prijateljima?

DOMINIK: Ja nemam prijatelje.

BALON: Kako nemaš?

DOMINIK: Imam zmajeve.

BALON: No da... Ali papirnati zmajevi ne mogu govoriti.

DOMINIK: A baloni mogu?

BALON: Ni ja ne razgovaram s Marijom. Samo je slušam. Ona me drži, šeće sa mnom parkom, a ja slušam njene priče i probleme.

DOMINIK: Zato si sad mene našao da mi toliko brbljaš.

BALON: Ovo je posebna situacija, mi smo u potrazi, u velikoj pustolovini, bajci. A u svakoj bajci ima malo čarolije. Zato sad koristim priliku kad mogu pričati. Kad bajka završi, i ja ću izgubiti moć govora.

DOMINIK: Onda te razumijem. Sigurno nije lako samo slušati i ne moći ništa reći.

BALON: Možda i tvoji zmajevi govore, ali ne smiju s tobom. Takva su pravila. Mi smo tu da vam budemo prijatelji za slušanje.

(Dominik kratko razmišlja.)

DOMINIK: I... Kakva je ta tvoja Marija?

BALON: E to je pravo pitanje! O njoj ti mogu govoriti satima. Marija ima smeđu kosu i pjegice na obrazima, nosi smeđe cipele, voli sladoled od lješnjaka i juhu od brokule. Mene ponekad zaveže za drvenu klupu u parku i onda mi čita najljepše bajke o vitezu, zmaju i mudracu.

DOMINIK: Znači, od nje si to pokupio!

BALON: Nisam ja ništa pokupio. Bajke nisu gripa da ih se samo tako pokupi.

DOMINIK: Dobro, nemoj se ljutiti. Pričaj mi još o Mariji.

BALON: Marija ne zna reći slovo r i zato ne voli govoriti pred drugom djecom. Oni je zovu Marija Rotkvica. Još manje govori pred odraslima jer joj oni onda kažu da je to baš slatko. A to slatko znači da je gledaju kao da je mala beba. Ponekad je previše ozbiljna, malo plače u parku, malo hrani patke.

DOMINIK: Čekaj, zašto plače?

BALON: Čini mi se da je osamljena.

DOMINIK: Ali ti si joj društvo.

BALON: Sad joj i ja falim, vjetar me odnio, a ona je gledala za mnom u daljinu.

DOMINIK: Onda te moramo vratiti! Čim nađemo mog zmaja.

(Između njih se progura Strašilo. U panici se osvrće oko sebe.)

STRAŠILO: Upomoć! Zmaj? Gdje je? Gdje je? Upomoć!

DOMINIK: Tko je sad ovaj stvor?

STRAŠILO: Ja sam strašno strašilo.

BALON: Meni prije izgledaš kao uplašeno strašilo.

STRAŠILO: Netko je spomenuo zmaja! Upomoć! Možda je u jezeru, možda leti nebom i riga vatru!

DOMINIK: Čekaj...

STRAŠILO: Što ako je to zmaj koji riga vatru? Zapalit će mi cijelo polje pšenice! Čuvaj glavu tko može.

BALON: A jesi ti slamnata glava! Ne govorimo o zčaju koji riga vatru...

STRAŠILO *(ne sluša ga):* Ma što polje! I mene će zapaliti. Pa ja sam sav ispunjen slamom.

DOMINIK: Smiri se!

STRAŠILO: Kako da se smirim! Zmaj nam prijeti, a vi tu veselo šćete poljem.

DOMINIK: Radi se o papirnatom zčaju!

STRAŠILO: Što?

BALON: Pročisti uši! Govorimo o papirnatom zmaju!

STRAŠILO: Papirnatom?

DOMINIK: Tako je. Zmaj od laganog papira koji leti na vjetru.

STRAŠILO: Pa što ne kažete...

BALON: Htjeli smo ti reći, ali ti se od straha pomutila pamet.

STRAŠILO: Nisam se ja uplašio nikakvog zmaja!

BALON: Malo prije si plakao i bježao kao miš.

STRAŠILO: Miš? Ja? Kako se usuđuješ! Miševi su moji najveći neprijatelji! Jedu pšenicu i kukuruz koje čuvam.

BALON: I oni su gladni. Joj, eno jednoga. Gricka klip kukuruza.

(Strašilo skoči Dominiku u naručje.)

STRAŠILO: Upomoć!

BALON: Baš si neko hrabro strašilo!

STRAŠILO: Otjerajte toga miša!

DOMINIK: Hm... Ne bi li to trebao biti tvoj posao?

BALON: Iš mišek, iš!

STRAŠILO: Je li otišao?

DOMINIK: Otišao je.

BALON: Dobro, sad kad si se odledio od straha...

STRAŠILO: Nije me strah!

BALON: Molim? Čekaj, jel ti to nas zezaš? Malo prije si skočio na sam spomen miša. Sigurno se i vlastite sjene bojiš.

STRAŠILO: Ja sam neustrašivo strašilo! Uostalom, što vi imate hodati mojim poljem? Mogao bih vas sad otjerati!

BALON: Bu!

(Strašilo se odmah sakrije iza Dominika.)

BALON: Puknut ću od smijeha!

STRAŠILO (*tužno*): Glavno da je vama smiješno.

BALON: Pa kakvo si ti to strašilo?

STRAŠILO: Eto takvo! Nemojte me zezati.

DOMINIK: Nećemo.

BALON: Ali ja imam još nekoliko šala u rukavu...

DOMINIK: Obećavamo da nećemo!

BALON: Ali samo jedan vic! Jedan o pticama!

DOMINIK: Psst!

STRAŠILO: Te ptice su najgore! Kljunom mi grickaju kosu ispod šešira i povlače mi nogavice hlača.

DOMINIK: Zašto ih ne otjeraš?

STRAŠILO: Misliš da je to samo tako? Mašem ja rukama, ali one su uporne. Najviše vole kad pšenica tek proklijae. Čupkaju nježne biljčice iz zemlje i uskoro na mom polju nema ničega. Ja sam najgore strašilo na svijetu.

DOMINIK: A zašto ne promijeniš zanimanje?

STRAŠILO: Što bih drugo mogao raditi? Pa samo ime mi kaže da sam ja strašilo.

BALON: Baš kao što sam ja balon.

STRAŠILO: Kako se ti zoveš?

DOMINIK: Ja sam Dominik.

STRAŠILO: Eto, ti možeš biti što god poželiš. Kad bih barem ja mogao biti plesač! Ali u mojoj su obitelji svi bili strašila.

BALON: Uf! Mora da je grozno odrastati u obitelji strašila.

STRAŠILO: Nije tako strašno. Oni su samo na poslu strašni, kod kuće su vrlo dragi.

BALON: I moji mama i tata su bili baloni. Meni moje zanimanje posve odgovara. Zaposlen sam kod djevojčice Marije koja me vodi u šetnju i priča mi zanimljive priče.

STRAŠILO: A što ti Dominik želiš postati kad odrasteš?

DOMINIK: Još nisam o tome razmišljao.

STRAŠILO: Što god izabrao, neka to bude nešto što te veseli. Jer mene strašenje ptica nimalo ne veseli. Moram tu stajati nasred polja cijeli dan. I po najvećem suncu i po najjačem vjetru.

BALON: Kad smo kod vjetra, jesi li ga vidio kako nosi papirnatog zmaja?

STRAŠILO: Oh, vidio sam na stotine izgubljenih zmajeva.

DOMINIK: Stotine?

STRAŠILO: Svakoga tjedna iznad mog polja prođe najmanje desetak papirnatih zmajeva.

DOMINIK: Hej! Pa to su sve zmajevi koje mi je Djed izradio.

BALON: Taj vjetar je pravi lopov! Zaustavit ćemo mi njega.

STRAŠILO: Vjetar se ne može zaustaviti.

BALON: Što da onda radimo?

STRAŠILO: Morate ga strpljivo slijediti i čekati da sam stane.

DOMINIK: Samo da nas ne odvede sve do Kine.

BALON: Do Kine?

DOMINIK: Pričao mi je Djed. Tamo je naučio izrađivati zmajeve od papira. Možda se oni sad vraćaju u Kinu.

BALON: Ako idemo do Kine, ja s tobom ne idem! Znaš li ti koliko je to daleko?

DOMINIK: Zar nisi rekao da želiš pronaći Mariju?

BALON: Ona je u selu, a ne u Kini!

STRAŠILO: Khm! Khm! Mene ste zaboravili. Tu se prepirete, a izgazili ste mi cijelo polje.

BALON: Molim? Ja letim! Samo je Dominik uništio pšenicu.

DOMINIK: Imaš pravo. Oprosti.

STRAŠILO: I sad ćeš otići, a meni će se cijela obitelj rugati kako opet nisam obranio žito. Mrzim biti strašilo! Tko bi izašao na kraj sa svim tim pticama, miševima, ljudima.

DOMINIK: Znam! Možda ne moraš plašiti ptice.

BALON: I ne može. On se njih boji, a ne one njega.

STRAŠILO: Obećao si da me nećeš zezati. *(Dominiku.)* Što da im onda radim?

DOMINIK: Rekao si da želiš postati plesač. Mogao bi im plesati! Neka polje bude tvoja pozornica, a ptice će se poslagati po telegrafskim žicama i zadržano gledati tvoj nastup.

BALON: Ha ha! Umjetnost umjesto hrane!

DOMINIK: Sigurno ne bi krale od plesačke zvijezde.

STRAŠILO: Misliš da bi to upalilo?

DOMINIK: Vrijedi pokušati. Sam si rekao da se svatko treba baviti poslom koji voli.

(Strašilo pleše, ptice se skupljaju na telegrafskoj žici. Svi plješču.)

Scena 5.

DOMINIK: Što misliš, gdje vjetar drži sve te zmajeve?

BALON: Možda ih je zatočio u nekoj špilji.

DOMINIK: Misliš?

BALON: Sigurno!

(Čuje se prekrasna melodija brojnih glasova.)

DOMINIK: Hej! Čuješ li ovo? Kao da vile pjevaju. Tko bi to mogao biti?

BALON: Poletjet ću naprijed i pogledati.

(Balon se vraća.)

BALON: Stotine i stotine suncokreta pjevaju suncu.

DOMINIK: Možemo njih pitati za zmajeve.

ZBOR SUNCOKRETA: Dobar dan, putnici, kojim dobrom prolazite ovim krajem? Sanjarite o ljetnim zalascima sunca, napajate svoje duše u ljepoti prirode, pejzažima...

BALON: Ovo je neko vrlo otmjeno cvijeće! Kako se samo pjesnički izražava. *(Suncokretima.)* O vi, drago, milo cvijeće sunca.

DOMINIK: Pusti sad to. Pitaj ih za zmaja.

BALON: Znam ja kako ćemo! (*Suncokretima.*) Vi, prekrasno ljetno cvijeće, ljepše od najmirisnije ruže, vaša pjesma je ljepša od pjesme vila.

DOMINIK: Požuri.

ZBOR SUNCOKRETA: Pusti ga da nastavi. Što si ono govorio? Ljepši od ruže?

BALON: Tisuću puta ljepši! Vaše latice su otmjene, stabljika je visoka i uspravna, stojite u polju...

ZBOR SUNCOKRETA: O nama su ispjevane brojne pjesme i baš nas suncokrete slikali su najpoznatiji slikari! Nismo mi nekakvo poljsko cvijeće.

BALON: Naravno da niste! Gledajući suncokrete, u svakome se budi umjetnička duša!

ZBOR SUNCOKRETA: Doista?

BALON: Dakako!

ZBOR SUNCOKRETA: Onda ispjevaj jednu pjesmu o nama.

BALON: Tko? Ja?

DOMINIK: Sad si se uvalio.

BALON: Ja vam baš nisam na ti s pjesmama.

ZBOR SUNCOKRETA: Rekao si da mi suncokreti nadahnjujemo, pa da čujemo.

BALON: Ali...

ZBOR SUNCOKRETA: Inače vam nećemo pomoći u potrazi za vjetrom.

DOMINIK: Brzo smisli nešto!

BALON: Hm... Suncokreta dva... Tralalala... Hm... Sunce se kreće, neće, smeće...

ZBOR SUNCOKRETA: Kakvo sad smeće?

BALON: To ja samo nabrajam rime.

ZBOR SUNCOKRETA: Hoćemo svoju pjesmu!

BALON: Pjesma po narudžbi! Kao da je to samo tako. Da vidimo...

(Kašlje, čisti grlo, namješta uzvišen, pjesnički glas.)

Sunce hoda od jutra do noći
Krug oko zemlje ono mora proći
Sa zemlje ga prate žute glave
Suncokreti to su puni slave!

ZBOR SUNCOKRETA: Divno!

DOMINIK: Hoćete li nam sad reći jeste li vidjeli zmajeve?

ZBOR SUNCOKRETA: Vidjeli smo, vidjeli. Ali teško ćete ih dobiti natrag.

DOMINIK: Obračunat ću se ja s tim vjetrom!

ZBOR SUNCOKRETA: Misliš se boriti protiv vjetra?

DOMINIK: Neću odustati dok mi ne vrati zmaja!

ZBOR SUNCOKRETA: Protiv vjetra se ne može silom.

DOMINIK: Što da onda radimo?

ZBOR SUNCOKRETA: Dobro slušajte jer uskoro sunce zalazi i mi ćemo zatvoriti svoje latice prije spavanja pa nas više ništa nećete moći pitati.

BALON: Uši su nam širom otvorene.

ZBOR SUNCOKRETA: U prirodi sve ima svoje zakone. Tako mi suncokreti čitav dan pogledom pratimo sunce na nebu i okrećemo svoje glavice prema njemu. Sunce je naš vodič. Ali čim dođe vjetar, mi mu se klanjamo. Povijemo svoje stabljike i naklonom ga pozdravimo dok prolazi poljem. Vjetar je kralj i zato traži poštovanje.

BALON: Ih! A što ako se ja neću nakloniti?

ZBOR SUNCOKRETA: Postoji priča o hrastu i vlati trave. Hrast je uspravno stajao usred livade, umislio se zbog svoje jakosti i debelog stabla. Kraj njega je stajala mala vlat trave koja se povijala na vjetru, a hrast joj se rugao što je tako malena i slaba. No onda kad je vjetar zapuhao jače, hrast ga je pokušao silom pobijediti i vjetar ga je iščupao iz zemlje. Vlat trave se naklonila vjetru dok je prolazio i on ju je pustio da dalje raste.

Scena 6.

(Balon leti ispred Dominika i neprestano mijenja smjer.)

DOMINIK: Kamo pak sad ideš?

BALON: Nisam ja kriv. Vjetar nikako da se odluči u kojem smjeru želi puhati.

DOMINIK: A što ako se vjetar nikada ne zaustavi?

BALON: I vjetar jednom mora izgubiti snagu, ne može zauvijek puhati.

DOMINIK: Ali mogao bi nas odvesti do kraja svijeta.

BALON: Je li kraj svijeta dalje od Kine?

DOMINIK: Ne znam. Ali znam da me bole noge i ne mogu više.

BALON: Hajde, plačljivko, kakav si ti to vitez?

DOMINIK: Nisam ja nikakav vitez. Ja sam običan Dominik koji je htio ostati u svojoj kućici na vrhu brda.

BALON: Bez ijednog prijatelja?

DOMINIK: Barem sad ne bih imao žuljeve na nogama.

BALON: Možda ne bi imao žuljeve, ali onda nikad ne bi upoznao ni mudrog Pastira, ni ono smiješno Strašilo, ni zbor suncokreta, a bome, ni mene.

DOMINIK: Imaš pravo.

BALON: Aha! Znači da ti je zabavno u mojem društvu.

DOMINIK: Malo previše govoriš, ali dobar si ti.

BALON: Ti malo premalo pričaš, no ipak si mi drag.

DOMINIK: Hoćemo li konačno stići?

BALON: Tek te pohvalim, a ti opet počinješ kukati. Uostalom, što se žališ. Mene vjetar baca na sve strane, a ne tebe.

DOMINIK: Ali ti nemaš žuljeve.

BALON: To je prednost nas balona, nama ne trebaju cipele.

DOMINIK: Vjetar sve jače puše. Kao da se ljuti.

BALON: Vjetre! Hej! Kad ćeš se zaustaviti? Naređujem ti da staneš!

(Vjetar još jače puhne, Balon odleti na drugu stranu, Dominik ga čvrsto drži.)

BALON: Upomoć!

DOMINIK: Ne brini se, čvrsto te držim.

BALON: Ne mogu izdržati.

DOMINIK: Naljutio si vjetar.

(Vjetar je sve glasniji i glasniji. Baca Balon čas na jednu, čas na drugu stranu. Balon se dere kroz tu buku.)

BALON: Dobro! Shvatio sam! Čuješ li me? Shvatio sam da se vjetru ne može naređivati. Dominik, potegni malo konopac. Naklonimo se vjetru.

(Dominik se klanja. Vjetar prestaje puhati.)

VJETAR: Evo me.

(Dominik je još uvijek u naklonu.)

DOMINIK: Dobar dan, vjetre.

VJETAR: Dobar dan.

BALON: Pazi malo! Kako si me samo otpuh...

(Balon opet prigovara, vjetar samo puhne u njega.)

VJETAR: Tišina. Progonite me kao lopova, govorite uokolo da kradem i još mi naređujete da stanem kad se to vama prohtije! S vjetrom se tako ne razgovara!

DOMINIK: Oprosti nam, vjetre.

BALON: Ali ukrao si mu zmajeve!

VJETAR: Ja sam vjetar, a zmajevi su letači. Naravno da su poletjeli za mnom.

DOMINIK: Gdje su sad?

(Vjetar opet hukne.)

VJETAR: A što bi jedan dječak s tolikim zmajevima? Nemaš dovoljno ruku da ih sve držiš na uzici. Uostalom, ti zmajevi nisu kod mene.

BALON: Zatočio si ih u neku špilju? Privezao za drveće? Potopio u moru?

VJETAR: Odnio sam svaki na drugu stranu svijeta i darovao ih djeci u Češkoj, Japanu,

Meksiku i Brazilu.

DOMINIK: Stvarno?

VJETAR: Oni se sad igraju s njima, a ja ih posjećujem i nosim na leđima. Trebao bi vidjeti kako su sretni.

DOMINIK: Drago mi je čuti da su u dobrim rukama.

VJETAR: Sva djeca vole zmajeve. A ti si ih čuvao na vrhu planine. Zato sam ih odlučio odnijeti drugima. Samo, nije ih bilo dovoljno, trebalo bi napraviti još.

DOMINIK: Djed ih je izrađivao. Ali njega više nema.

VJETAR: Žao mi je.

DOMINIK: Dao mi je posljednjeg zmaja i otišao.

VJETAR: Posljednjeg? Znači, više neće biti zmajeva za djecu?

DOMINIK: Hm... Čini se da neće.

BALON: Osim ako ti ne počneš izrađivati zmajeve!

DOMINIK: Ali... Ja ne znam kako.

VJETAR: Zar te Djed nije naučio?

DOMINIK: Tajna je ostala zapisana u posljednjem zmaju.

BALON: Zato nam moraš reći kamo si ga odnio.

VJETAR: Ravno u ruke jednoj uplakanoj djevojčici. Odmah je prestala plakati.

DOMINIK: Zar obični zmajevi od papira imaju toliku moć?

VJETAR: Nisu to obični zmajevi. Papirnati zmaj na vjetru ima posebnu čaroliju. Kao da odnese sve nevolje i probleme.

BALON: Onda bi svako dijete trebalo imati svog zmaja!

VJETAR: Prvi put se ja i ovaj balonko slažemo. Dominik, mogao bi otvoriti radionicu za zmajeve od papira, a ja ću ih raznositi po cijelome svijetu.

DOMINIK: Samo ako mi zmaj otkrije tajnu. Molim te, odvedi nas.

BALON: Ako je na drugome kraju svijeta, ja ne idem!

VJETAR: U blizini je. Malo prije sam ga ostavio kod djevojčice u parku. Pokazat ću vam put.

Scena 7.

(Djevojčica Marija sjedi na klupi u parku. U ruci drži zmaja i razgovara s njime. Marija ne zna izgovoriti slovo r.)

MARIJA: Ti si najljepši zmaj kojeg sam ikad vidjela!

ZMAJ: Sva sreća da si me uhvatila! Tko zna kamo bi me taj vjetar odnio.

MARIJA: Ne brini se, sad si na sigurnom. Čvrsto te držim.

ZMAJ: Kako se zoveš?

MARIJA: Marija.

ZMAJ: Lijepo ime.

MARIJA: A ti?

ZMAJ: Ja sam samo Zmaj.

MARIJA: Zmaj koji govori.

ZMAJ: Oprosti, inače ne razgovaram s ljudima.

MARIJA: Kako to da onda preda mnom govoriš?

ZMAJ: Morao sam te nekako dozvati. Jako sam se uplašio. Vjetar me nosio prema krošnjama drveća. No da... Zadatak nas papirnatih zmajeva je da samo slušamo. Zašto si plakala?

MARIJA: Mi se uopće ne poznajemo! Zašto bih ti rekla?

ZMAJ: U tome i jest stvar. Meni možeš sve reći jer znaš da ja neću odati tvoju tajnu. A vjerno ću te slušati i poslati tvoje probleme u vjetar.

MARIJA: Pa dobro, izgubila sam jedinog prijatelja. Odnio ga je vjetar. On je bio balon.

ZMAJ: Nas zmajeve i balone treba čvrsto držati.

MARIJA: A ja sam ga nepažnjom pustila i sad više nemam s kime razgovarati.

ZMAJ: Zar nemaš drugih prijatelja?

MARIJA: Ja baš ne razgovaram s drugom djecom.

ZMAJ: Zašto?

MARIJA: Jer me strah.

ZMAJ: Čega te strah?

MARIJA: Svega.

ZMAJ: Ma čega svega? Hajde, zar svaku riječ moram čupati iz tvojih usta?

MARIJA: Strah me da će me zvati Rotkvica.

ZMAJ: Zašto bi te tako zvali? Pa ti meni nimalo ne ličiš na rotkvicu? Nisi crvena, niti okrugla kao rotkvica.

MARIJA: Ne shvaćaš. Ja ne znam reći slovo r. Ne znam ni vlastito ime izgovoriti! I samo mi nemoj reći da je to baš slatko. Jer nije. Grozno je.

ZMAJ: Trebala bi samo uvježbati svoj jezik, usne i zube.

MARIJA: Zar se to može vježbati?

ZMAJ: Naravno da može. Za mišiće na rukama radiš sklekove, za ravan trbuh trbušnjake, a za pravilno slovo r svakoga dana deset puta reci traktor, pa još deset puta rotkvica i za kraj deset puta: *Riba ribi grize rep!*

(Na drugom kraju scene pojave se Balon i Dominik. Balon leti na vjetru.)

DOMINIK: Hej! Eno mog zmaja!

BALON: Ja sam ga prvi vidio!

DOMINIK: Konačno smo ga pronašli.

BALON: A kako ga misliš oteti toj djevojčici?

DOMINIK: Hm... Ne znam. Ti bi mogao s njom razgovarati!

BALON: A ne, ne, ne. Sam ćeš se morati snaći. Ja jesam tvoj vjerni pomagač u pustolovini, ali ne dolikuje da umjesto viteza balon razgovara s princezom.

DOMINIK: Princezom? Ali ne nosi čak ni haljinu ili krunu.

BALON: Zar se po haljini i kruni prepoznaje princeza? Još će ti pasti na pamet da je smjestiš na zrno graška i tako provjeriš je li prava princeza ili nije. Dobro, zar ti ništa nisi naučio na našem putovanju?

DOMINIK: Dobro, dobro. Shvatio sam. Ne čini kruna princezu, baš kao što brada ne čini mudraca. Ali... ja ne znam što bih joj rekao.

BALON: Ne izgleda nimalo strašno. Čekaj, samo malo... Dominik, odmotaj malo konac kako bih se primaknuo. Moram nešto vidjeti.

(Dominik odmotava konac, a Balon leti do Marije. Vraća se.)

BALON: Pa to je Marija!

DOMINIK: Koja Marija?

BALON *(brzo)*: Moja Marija. Mislim, nije ona moja Marija, nego sam ja njezin Balon. A onda bi se moglo reći i da je ona moja.

DOMINIK: Pričaš posve nepovezano.

BALON: Ona djevojčica tamo, to je Marija o kojoj sam ti govorio. Smeđe cipele, ne zna reći r...

DOMINIK: Voli sladoled od lješnjaka!

BALON: Konačno smo je pronašli! Došli smo do kraja pustolovine.

DOMINIK: Znači li to da čarolija više neće djelovati? Više nećeš moći govoriti?

BALON: Čini se da je tako.

DOMINIK: Da mi je znati kako ćeš ti izdržati bez pričanja!

BALON: Bez brige, naviknuo sam slušati. I veselim se što će mi Marija opet čitati bajke.

DOMINIK: Bio si dobar pratitelj u pustolovini.

BALON: Dosta sentimenta! Nije ovo rastanak.

DOMINIK: Samo sam ti htio reći...

BALON: Da ovo ne bi uspio bez mene, da sam ja najbolji, najpametniji, najsposobniji...

DOMINIK: Ma baš si pravi balon!

BALON: Zezam se. Hajde sad, idemo do Marije.

(Dominik prilazi Mariji.)

DOMINIK: Bok! Mislim da imaš mog...

MARIJA: Moj balon!

DOMINIK: Zmaja.

MARIJA: Bok!

DOMINIK: Bok Marija.

MARIJA: Kako znaš da se zovem Marija?

DOMINIK: Ovaj... Hm... Pogodio sam. Ime ti nekako pristaje.

MARIJA: Odakle ti moj balon?

DOMINIK: Doletio je do mene.

MARIJA: Baš kao što je tvoj zmaj doletio do mene.

DOMINIK: Tražio sam ga preko brda i dolina.

MARIJA: Evo, vraćam ti ga.

(Marija mu pruža zmaja, on njoj balon.)

DOMINIK: Čuvaj taj balon. On je dobar prijatelj.

MARIJA: Hoću. A... Zašto si toliko tražio ovog zmaja? Preko brda i dolina...

DOMINIK: Ovo je posljednji zmaj. Zmaj koji čuva tajnu.

MARIJA: Kakvu tajnu?

DOMINIK: Tajnu kako se izrađuju zmajevi. Djed mi ga je napravio. Ali je rekao da od sada moram zmajeve izrađivati sam.

MARIJA: Što će ti drugi zmajevi? Imaš ovoga u ruci.

DOMINIK: Ja imam. Ali druga djeca nemaju.

MARIJA: I ja bih voljela imati papirnatog zmaja!

DOMINIK: Eto vidiš. Važno je da naučim kako bih mogao izrađivati zmajeve svima koji to požele.

(Dominik i Marija okreću zmaja na sve strane.)

DOMINIK: Ne mogu pronaći nikakvu tajnu poruku, nacrt, skicu...

MARIJA: A zašto ne prisloniš ovog zmaja na papir i olovkom ocrtaš njegov obris?

DOMINIK: Dobio bih veliki crtež...

MARIJA: Izrezao ga škarama...

DOMINIK: ...I mogao bih napraviti istog takvog! Odlično!

(Marija i Dominik se nasmiješe.)

DOMINIK (zbunjeno): I... Marija... Prvog zmaja ću dati tebi.

KRAJ